

דער טויט פֿון אַ פּוּיק / יוסף רובינשטיין

עברית: ישראלה בקר

עס איז געווען פֿאַרטאָג.

מיט מעשענעם געצאָצעכץ האָבן טאָצן זיך צעיאָגט.

געברילט האָט דער טרומייט מיט הייזעריקן קופּער.

דער באַס האָט גראָב און שיכּור זיך געזידלט.

נאָר פֿרום און צניעותדיק, ווי אויף אַ חופּה,

האָט נאָגנדיק אַ פֿידעלע געפֿידלט.

און ווי אַ דזשונגל־ווינט האָט ציטערדיק געציקלט

דער סאַקסאָפֿאָן דעם ניגון־וויי פֿון ניקל —

ביז פּלוצלינג האָט אין אימפעט פֿון פֿאַקסטראָט

די אַלטע פּוּיק זיך יאָמערלעך צעבאַצט:

אַ גאָט! אַ גאָט! אַ גאָט!

און ס'האָט איר פאַרמעט־האַרץ אין דזשאַז־געשריי געפלאַצט.

מוותו של תּוֹף / יוסף רובינשטיין

עברית: ישראלה בקר

הַשִּׁחַר פָּקַח עֵפֶּעפִּים.

בְּזֶהָר פָּלִיז הִנִּסּוּ זֶה אֶת זֶה הַמְּצִלִּים.

הַחֲצוּצָה אַז שְׁאָגָה בְּקוֹל נְחֹשֶׁת עֲז־צְרוּד.

הַקּוֹנְטֵרָבס — גַּם וְשִׁכּוֹר — גִּדָּף.

רַק הַכְּנֹר, כְּמוֹ בְּחִפָּה, צָנוּעַ וְחָסוּד,

כִּנֵּר לוֹ נְעִימָה צוֹכֶטֶת לֵב.

וּכְמוֹ רוֹח־ג'וֹנְגֵל סִלְסֵל בְּרִטָּט רַב

הַסְקִסּוֹפּוֹן אֶת מִנְגִּינַת הַנִּיקֵל, שִׁיר יְסוּרִיו —

עַד שְׁפֹתָאוֹם בְּלֶהֱט סוּיִג פֶּרוּעַ לְהַפְּלִיא

הַתּוֹף — זָקֵן וְשֹׁב — בְּבִכּי מֵר אֶת עֲצָמוֹ הַכָּה:

אַלִּי! אַלִּי! אַלִּי!

וְלִב־הַקֶּלֶף שְׁלוֹ בּוֹעֶקֶת־הַגִּז' פָּקַע.

וואַרשע, 1939

(פֿון מאָדעלן)

תל־אביב, יולי 2024